

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμοῦντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνιакόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετὰ τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου καὶ ἐνάτη,
τοῦ ριχτήκαν πολὺ τοῦ Κορφιᾶτη.

Ποῦντος χίλια καὶ τριάντα,
ἵστοις Κορφοῦς πολλὰ συμβάντα.

**Τὸ ζεῦγος τῶν Ξυλίνων Ἀσπαλάκων
εἰς τὴν μεγάλην νῆσον τῶν Φαιάκων.**

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς ἵστην Κέρκυρα πετοῦν
καὶ τὸν μέγαν Κάϊζερ φρενήρεις χαιρετοῦν.)

Φ.—Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Κάϊζερ μετὰ πομπῆς μεγάλης
καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φάλης.
Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Γερμανὸς
ὁ παντογνώστης καὶ τρανός,
ὁ τοῦ Σουλτάνου φίλος
καὶ τῆς Τριπλῆς ὁ στύλος.

Π.—Ἐσηκωθῆκαν καὶ οἱ τρελλοὶ
ἵστη φέστα τὴν καινούρια,
πανηγυρίζουν, Φασουλῆ,
Γαρίτσαις καὶ Γαστούρια.

Ἐνθουσιάζεται καθεὶς,
καὶ ἀπὸ τῆς Σπιανάδες
ἀκούονται περικυλίσματα
τενόνων πατινάδες.

Κύτταξε στόλους καὶ στρατοὺς
καὶ δικεφάλους ἀετοὺς,
καὶ μούτσουνα Γερμανικὰ
τὰ μάλα φιλελληνικά.

Πρὶν εἶναι τοῦτος ποῦ περνᾷ, καὶ χάσκουν συμπολίται;
Φ.—Αὐτὰρχης εἶναι, Περικλῆ, καὶ Ἐὐλεμπουργ καλεῖται.
Π.—Μὴν εἶν' ἐκεῖνος ὁ γνωστός, ὅπου μετὰ τὸν ζῆλον
ἐξέλεψε τὴν Στρογγυλὴν τῶν ὁμοφυλοφίλων;
Φ.—Δὲν ξέρω, Περικλέτο μου, μὰ πῆγαινε καὶ ἐρώτα.
Π.—Κι' ἄλλοι διαβαίνουν ἰσχυροὶ καὶ φέροντες τὰ πρῶτα.

Φ.—Κι' αὐτοὺς ὅς προσκυνήσωμεν
τοὺς χρυσοστολισμένους,

καὶ αὐτοὺς ὅς ἐξυμνήσωμεν
τοὺς φρεσκοζουρισμένους.

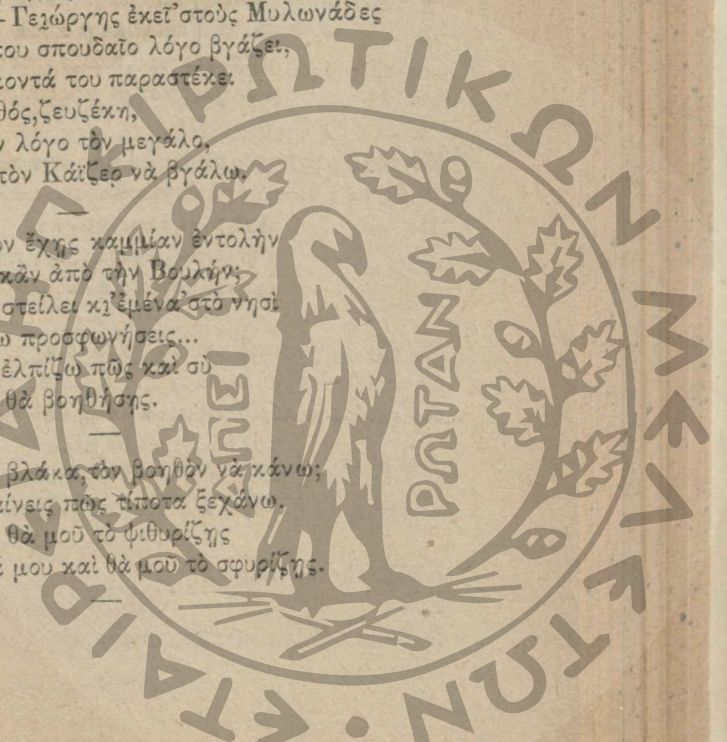
Π.—Ἀνθίζουν κάμποι καὶ βουνὰ
καὶ ἀγάλλεται τὸ γένος...
Ποῖος νᾶναι τοῦτος ποῦ περνᾷ,
ὁ παρακορδωμένος;

Φ.—Τι μ' ἐρωτᾷς γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῖος τοῦτος, ποῖος ἐκεῖνος;
μὴ με θαρρῆς ἀκόλουθον τοῦ Γουλιέλμου, κτήνος;
Π.—Κάνε μετάνοιαις σὲ τρανῶν ἐπιφανῶν μπουκέτο.
Φ.—Ἐπιθυμῶ Γερμανιστὶ νὰ ψάλω, Περικλέτο,
μὰ κύτταξε τὸν Κάϊζερ καὶ ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζης
καὶ τοὺς ἱπποτάς ἐσχάσε τῆς Στρογγυλῆς Τραπεζῆς.

Ὁ Κάϊζερ σιμόνει καὶ ἤχουν ἡ Σπιανάδες
καὶ ὁμόφωνος ἡ νῆσος βοᾷ, ζητωκραυγάζει...
καὶ ὅπως ὁ Μπάρμπα — Γεωργῆς ἐκεῖ στοὺς Μυλωνάδες
ἵσταν ἄρχοντα τοῦ τόπου σπουδαῖο λόγο βγάζει,
ὁ δὲ κουφο — Θωμᾶς κοντὰ του παραστέκει
συμβοηθός, ζευζέκη,
ἔτσι καὶ σὺ βοήθα' στὸν λόγο τὸν μέγαλο,
ὅπου σκοπεύω τώρα' στὸν Κάϊζερ νὰ βγάλω.

Π.—Μήπως γιὰ λόγον ἔχης καμμίαν ἐντολὴν
κἂν ἀπὸ τὸ Κουδέρνο, κἂν ἀπὸ τὴν Βουλῆν;
Φ.—Κανεὶς δὲν ἔχει στείλει καὶ ἐμένα' στὴ νῆσον
νὰ κάνω προσφωνήσεις...
ἐγὼ μονάχος θέλω, καὶ ἐλπίζω πῶς καὶ σὺ
γι' αὐτὸ θὰ βοηθήσης.

Π.—Πῶς ἐννοεῖς, βρε βλάκα, τὸν βοηθὸν νὰ κάνω;
Φ.—Μόλις καταλαβαίνει πῶς τίποτα ἐχάσω,
ἐσὺ ποῦ λὲς μετὰ τρόπο θὰ μοῦ τὸ ψιθυρίζης
καὶ θάρχεσαι' στ' αὐτιά μου καὶ θὰ μοῦ τὸ σφυρίζης.

Ἐμπρός λοιπόν...θ' ἀρχίσω,
καὶ πρόσχε καλὰ
νὰ μὴ τοῦ τὰ συγχύσω
κι' ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ στὸν Κάϊζερ τὸν προσφιλέ.

Ζαὶ βιλκόμεν, Κάϊζερ, τοῦτέστι καλῶς ὤρισες...
νομίζω τὸ Ρωμαῖκο πῶς κι' ἄλλοτε τὸ γινώρισες.
Ντάς μέερ, δλ' ἡ θάλασσα, περὶ δόξες, κι' ἡ γῆ
τὴν ἀφίξιν σου σήμερα λαμπρῶς δοξολογεῖ.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ
δοξολογῶ
τὴν ἀφίξιν τοῦ Κάϊζερ τοῦ νεφεληγερέτου
συμφορηθούτος τουτοῦ τοῦ φίλου Περικλέτου.

Ζαὶ βιλκόμεν, Κάϊζερ...πολὺ μὰς ἐκτιμᾷς,
μὰ δὲν τὸ δείχνεις διόλου...
φεργκέσε νίχτ, παρακαλῶ μὴ λησμονῆς κι' ἐμᾶς,
τῆς κάλτσαις τοῦ διαδόλου.

Ἔλα καὶ θαύμασε, κλεινὲ τῶν Χοεντζόλλερν γόνε,
τὸ φωτεινὸν βασιλεῖον,
μὰ βλέπε καὶ τὸν ἥλιον,
Γερμανιστὶ ντὶ ζόνε.

Τέτοια λιγκάδα θαυμαστή κι' ἀληθινὰ σπανία
τὴν ἔχετε καμμιά φορὰ καὶ σείς' στὴ Γερμανία;
Ἔχετε, Κάϊζερ, καὶ σείς πυρίκαυστον καμίνι
μὲ τόσον φέγγος;...ἀμμή δέ;...κι' ἐγὼ σὲ βεβαιώνω
πῶς μέσ' στὸ Ρωμαῖκο καὶ τίποτ' ἂν δὲν μείνῃ
ἴμποροῦμε νὰ περάσωμε καὶ μὲ τὸν ἥλιο μόνο.

Χωρὶς λιγκάδα, Κάϊζερ, δὲν ὤφελοῦν καθόλου
μῆτε συντάγματα στρατοῦ, μῆτε καρδιά στόλου,
μὰ μῆτ' ἐμδλήματ' ἀετῶν κι' ἔλ' οἱ θωρακοφόροι...
καλὰ τὰ λέω, Περικλῆ;...

Π.— Πολὺ καλὰ, προχώρει.

Φ.— Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας...πετοῦν τὰ χελιδόνια
καὶ τὸ Ρωμαῖκο μ' αὐτὰ
ἴμπροστά σου, Κάϊζερ, πετᾷ
μ' ἐλῆγαις καὶ μὲ κορδόνια.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου πολὺ μὰς ἀνησυχῆσες
κι' ὥς ποῦ νάλλθῃς μὲς' στοὺς Κορφοὺς ἀλήθεια μὰς' ξεψύχῃσες.
Ἀνησυχῆσαμε ποῦ λὲς
μ' ἐκείναις, Καῖσαρ, τῆς πολλαῖς
κι' ἀνέλπισταις ἀναβολαῖς.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου τὰ χάσανε κι' οἱ πρῶτοι,
μῆτε κι' αὐτὸς ὁ Δήμαρχος, ὁ Κόλλας δηλονότι,
δὲν ἴμπορεσε, περὶ βλεπτε, νὰ μάθῃ τὴν ἡμέρα,
ποῦ θάλλθῃς ἐδῶ πέρα
τὴν Γαλλικὴν προσφώνησι νὰ σοῦ προετοιμάσῃ...
καλῶς μὰς ἤλθες, Κάϊζερ, κι' εἰρήν' ἤμῃν καὶ πᾶσι.

Καλὰ τὰ λέω, Περικλῆ;...

Π.— Πολὺ καλὰ, προχώρει.
Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς' χαρήκαμε σὰν ἤλθε τὸ βατόρι.

Καὶ τώρα σὲ δεχόμεθα καὶ στὸν δικό μας τόπο
μ' ὅλη μας τὴν εὐγένεια καὶ τὸν καλὸ μας τρόπο,
ἂν καὶ μὰς ἔβαλες, Σεπτέ, καὶ σ' ἔξοδα καὶ κόπο.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, μυρίζει καλοκαίρι,
κι' ἀρχίζουν νὰ κυκλοφοροῦν τὰ ψάθινα κι' ἡ ντρίτσαι,
ζαὶ βιλκόμεν, Κάϊζερ, καὶ στὰ δικά μας μέρη,
τὸν ἐρχομό σου χαιρετοῦν Γαστούρια καὶ Γαρίτσαι.

Ἀρώματα μωσχοβολοῦν κι' ἀνθίζουν πρασιναδες,
ἀλλ' ὅμως κι' αὐτοκίνητα' κουβάλησαν γιὰ σένα,
ποῦ πηλαλοῦν ἀκράτητα μέσ' στῆς Σπιανάδες,
κι' ὅλους γιὰ τοῦτα, Κάϊζερ, μὰς πάει τρία κι' ἕνα.

Κι' ἐγὼ θεράπων ταπεινὸς γονατιστὸς ἴμπροστά σου
παρακαλῶ τὴν ἔνδοξον Μεγαλειότητά σου
νὰ μὴ μὰς κάνῃς θρύμματα μὲ ταυτοκίνητά σου.

Τσέζαρ ἀθε,
ρόδα λάδε,
Τσέζαρ χαίρε,
ρόδα φέρε.

Δρόμους καὶ στενὰ παστρεύουν
στὸ τρανὸ τὸ πανηγύρι,
Γαστουριώτισαις χορεύουν
γιὰ μεγάλο σου χατήρι.

Σάλδε, Τσέζαρ, Ἱμπεράτορ,
ἀθε, Πρῶσσε παντοκράτορ.
Χαιρετῶ κι' ἐγὼ προσκλίνων
εὐγενῆς ἐξ εὐγενῶν
τὸν ἀπόγονον ἐκείνων
τῶν Βυργγάρων τῶν κλεινῶν.

Δὲν ξεχνῶ τὸν Βαρβερόσα, τοὺς μεγάλους Φρεϊδερίκους,
κι' ἄλλους ἀνδρας καλλινίκους.
Εἶσαι μάννα γιὰ τουφέκια, γιὰ σπαθιά, γιὰ πυροβόλα,
εἶσαι ποιητής, ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ἀπ' ὅλα.

Τί δὲν ξέρεις, Ἱμπεράτορ;... εἶσαι μέγας παντογνώστης,
μὰ καὶ στὴν Ἱμπερατρίτσα
δγάζω ταπεινῶς τὴν ντρίτσα,
καὶ τὴν χάριν μεγαλύνω τῆς Μεγαλειότητός της.

Τὶ πληθὺς χωροφυλάκων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαϊάκων.
Βλέπω κι' Ἀστυνομικούς
νὰ ζητοῦν ἀναρχικούς.

Χαίρε, Καῖσαρ... στῆς Ἑλλάδος τρύφησε τὸν ἥλιον...
εἶναι χάρτιναις κι' ἡ μπόμπαις' στὸ χαρτοβασιλεῖον.
Δὲν τρομάζει κι' ἐδῶ, Καῖσαρ, ἕνα κι' ἄλλον ὕπατο
τῶν ἀναρχικῶν ἢ λύσσα,
καὶ ἴμπορεῖ νὰ δγῇ σπατοίρεν, ἦγγουν' στὸν περίπατο,
μόνο μὲ τὴν ποκαμίσια.

Ρέμβασε μὲς' στὰ πάγκαλα τ' Ἀχιλλεῖα,
ποῦ τὰ ζηλεύουν κόσμοι καὶ βασιλεῖα.
Στοὺς κήπους τῶν κατὰστραπτε καὶ ὀρόντα
μὲ κρᾶνι, τρομερὲ, καὶ τρικαντά,
καὶ δεῖξε καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ κοντά
πῶς ἔχεις Αὐτοκράτορος προσόντα.

Στρέφεται πρὸς τὴν νῆσον τῶν Φαϊάκων
τὸ ἐλέμμα μισελήνων χαιρεκακῶν.
Τοὺς ἔσκασε κι' ἡ ζήλεια κι' ὁ θυμὸς
καὶ ψιθυρίζουν μέσα τῶν πολλοῖ
πῶς ὁ δικός σου, Καῖσαρ, ἐρχομὸς
βεβαίως τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ὠφελεῖ,
καὶ στάζουνε φαρμάκι καὶ χολή.

Μέθυσε τρισμακάριος κι' εὐδαίμων
σὲ μύσους ἀρωμάτων περισσῶν,
ἔπνευε καὶ τοὺς ἵππους τῶν πολέμων,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Πηγάσους τῶν Μουσῶν.

Μὴ λησμονῆς' ἔμπνὸς καὶ κοιμισμένος
σὰν Καῖσαρ μαχητῆς καὶ Βασιλεὺς
πῶς Ἕλληνας ἦτο γνήσιος τὸ γένος
ὁ μέγας τῶν Ὀμήρων Ἀχιλλεύς.

Νὰ ψάλλω μαχητὰς δὲν ἀπαυδῶ
καὶ νὰ καταφλογίζω κρύα πλῆθη...
μὴ λησμονῆς ἀκόμη πῶς ἐδῶ
κι' ὁ Κόντε—Θεοτόκης ἐγεννήθη.

Δὲν ξέρω τί τοῦ κάπνισε καὶ τούτου
καὶ μὲ παρασκευαῖς χαλὰ τὸν νοῦ του.
Ρομφαίαν ἀρειμάνιους κρατεῖ
καὶ στόλους καὶ στρατεύματα ζητεῖ,
χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί.

Ὅμως τώρα σὲ λιγάνι
καὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη
θὰ τὸν δῇς γιὰ μὰ σπαθάτο
καὶ μὲ σχέδια γεμάτο.

Ἡ μεγάλας του δουλειαὶς προσπαθεῖ παντοιοτρόπως
νὰ τελειώσουν ὅπως ὅπως,

καὶ νάλλθῃ κι' αὐτὸς ἐδῶ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
καὶ νὰ πῇ περὶ Φουρνιῆ καὶ τῶν ἄλλων σοβαρῶν.

Χαίρε, Καῖσαρ, πρῶτε φίλε τοῦ Σουλτάνου τοῦ Γαζή,
καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ Παλάτι
πίνε τὸν καφφέ μαζί
μὲ τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτη.

Ἄκουσε, μεγάλε Καῖσαρ, καὶ τὸν Φασουλῆ τὸν νάνο,
κι' ἐξ ἐκείνης τῆς ἀγάπης, ὅπου τρέφεις' στὸν Σουλτάνο,
ρίξε ψίχουλα καμπόσα,
ὡ βλαστὲ τοῦ Βαρβερόσα,
καὶ' στοὺς νησιτικούς ἐμᾶς,
ποῦ πολὺ μὰς ἐκτιμᾷς,
μὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ δείξῃς, καθὼς σούπα παραπάνω,
ἂν κι' ἐμεῖς σ' ὑπερυμνοῦμεν κι' ἐν κιθάρα κι' ἐν ὀργάνῳ.

Ἐν τούτοις λένε, Καῖσαρ, ἐν καὶ' στὸ Χαρέμι
ἔρεθίσαν τώρα μπόμπαις, κι' ὅλος ὁ κόσμος τρέμει.
Μὰ γιὰ νὰ θέλουν μπόμπαις Οὐρὶ τοῦ Χαρεμιῦ,
ποῦναι καθὼς τὸ χρὸ νερὸ τοῦ Ταξιμοῦ,
αὐτὸ θὰ πῇ προδήλως
πῶς ὁ πιστὸς σου φίλος
ἐπίσκαψι δὲν κάνει συχνά' στῆς Ὀδαλίσκαις,
κι' αὐταῖς παραθυρόνισιν κι' ἀνάδουνε σὰν ἱσκαῖς.

Φαντάσου, φίλε Καῖσαρ, τί σάλλος, τί φρενίτις,
ἂν τώρα μέσ' στ' ἄλλα βρισκεται δυναμίτις
καὶ σὲ Χανούμι σαλδάρ καὶ σὲ Χανούμι πασοῦμι...
Π.— Πές του καὶ γιὰ τὸν λόγὸ τὸν νεὸ τοῦ Δραγούμη.

Φ.— Ὁ δὲ Δραγούμης εἶπε λόγον σημαντικόν
περὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἐξωτερικῶν.
Ἐπρόσεξαν σὲ τοῦτον κι' ἔπαυσε κάθε σάλλος,
κι' ὁ Κόντε Θεοτόκης ἀπέρρησε μεγάλως.

τὸ πῶς ἡ Ρωμηοσύνη
κατώρθωσε νὰ μείνῃ
κατάμονη τελείως καὶ φίλων ὀρφανή
μὲ μὴ διπλωματία σὰν τὴν σημερινή.

Ὅμως τὰ κράτη τὰ κλεινὰ
ζητοῦν τὴν μοναξίαν,
καὶ φεύγουν τὴν μὲ τὰ κοινὰ
συχνὴν ἐπιμιξίαν.

Οὐκοῦν, μεγάλε Κάϊζερ, κί' ἐφέτος λόγῳ πρώτης
ἀντήχησαν στὴν ἐορτὴν τῆς Ἐθνικῆς ἡμέρας,
κί' ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ καθέννας πατριώτης
δλέπει προγόνων σεβαστῶν σκιὰς ὀλιγωτέρας.

Ἄλλὰ κί' ἐγὼ σὰν κί' ἄλλοτε μὲ τὴν ροὴν τῶν χρόνων
δὲν κάθομαι στὰ μάρμαρα τὰ κρύα τῶν προγόνων,
κί' ἔτσι δὲν ἔχω προσβολὰς συχνῶν κολικοπόνων.

Τὶ νίκη καὶ πάλι
σὲ λόγους καθόδ' ἀλά...
φωνάξ' ἡ μεγάλη
Βουλὴ γιὰ μέγαλα.

Τὸ κράτος μᾶς δείχνει δυνάμεις ἀκμαίας,
καὶ δύο σημαίας
κυττάζω στὰς αὖρας,
τὴν μίαν τῆς Λαύρας,
τὴν ἄλλην τῆς Χάδρας,

Ἄλλ' ὅμως καὶ τρίτη προβάλλ' ἱερὰ,
ποῦ δίνει σὲ σῶμα καὶ πνεῦμα πτερὰ.
Αὐτὴν τὴν ὑψώνει καθεὶς φαταούλας
καὶ λέγεται, Καῖσαρ, σημαία ρεμούλας.

Εἰς τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον δλέπω τὸν Ἀχιλλέα...
τὸ δόρυ του, τὸ ξίφος του, κί' ἡ περικεφαλαία
ἐνθουσιάζουν τὸν κλεινὸν τῶν Πρώσων Βασιλέα.

Πρόγονοί σου δοξασμένοι κί' ἐστεμμένοι μ' ἀρετὴν
χαιρετοῦν τῆς Ἰλιάδος τὸν ὠραῖον μαχητὴν,
μὰ κί' ἐκεῖνος τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων σου κυττά
κί' εὐλαβῶς τοὺς χαιρετᾷ.

Πλὴν καὶ Πρῶσσοι Βασιλεῖς
κί' Ἰλιάδων Ἀχιλλεῖς
χαῖρε κράζουν, Γερμανέ,
Γουλιέλμε Στρατηλάτῃ...
Πέρ. — Πέστοι τώρα, κουνενέ,
καὶ γιὰ τοὺς Σκουμπραίους καὶ τι.

Φ. — Εἶναι στὸ κράτος προσβολὴ
νὰ πῶ γιὰ τὴν ληστεία,
κί' αὐτὰ, φιλότατῃ κεφαλῇ,
μὴν τὰ θαρρῆς ἀστεία.

Κάϊζερ, μᾶς συγκινεῖς,
ἀλλὰ μὴν περιφρονῆς
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς συγγενεῖς.

Χαῖρε, Καῖσαρ τολμητῖα,
χαῖρ' ἐπιχειρηματῖα,
καὶ μεγάλε κτηματῖα.

Στὸ περίφημο Παλάτι
τρέφε ρήτορας στωμύλους ..

Π. — Δὲν τοῦ λές, σαχλὲ, καὶ καὶ
γιὰ τοὺς ὁμοφυλοφίλους;

Φ. — Πῶς νὰ πῶ στὸν Χοεντςόλλερν τέτοια πράγματα

Κύτταξε στοὺς κάμπους, Καῖσαρ, πῶς φουντῶναι τὸ γρῶ
κί' ἤθελα κί' ἐγὼ σ' ἐκεῖνο νὰ ἔξαπλώσω γιὰ χοῦζουρι
καὶ νὰ κάνω τὸ γαῖδοῦρι.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ προφέρεις;

Φ. — Ἀπὸ λόγους σὺ δὲν ξέρεις.

Π. — Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων εἶπες, λέρα.

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Καῖσαρ, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς.

Π. — Μὰ δὲν τοῦ λές ἀλήθεια καὶ γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς.

Φ. — Τὶ νὰ τοῦ πῶ γιὰ τούτους;

Π. — Πές του, ξερό κεφάλι,

πῶς μέσ' ἀπὸ τὸ μέγα Κατάστημα τῶν Ράλλη

φυτρώνουν γλωσσολόγοι κατάλληλοι γιὰ δέσιμο,

μὰ κί' ἄλλοι κάθε μέρα

φυτρώνουν κί' ἐδῶ πέρα,

κατάλληλοι γιὰ καὶ τι, ποῦ καταλήγ' εἰς ἔσιμο.

Φ. — Ἐπίτρεφέ μου, Καῖσαρ, στὰ πόδια σου νὰ πέσω
καὶ μ' ὅλα τὰ σωστά μου νὰ σὲ παρακαλέσω
νὰ στείλῃς τὸν Κρουμβάχερ, ἢ κί' ἄλλον πούχει γνώσι,
καὶ γλωσσικῶς ἀκόμα νὰ μᾶς διοργανώσῃ.

Ναί, στείλε τὸν πρὸς χάριν ἐμοῦ τοῦ κεχηνότος
καὶ κάθε γλωσσολόγου τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
ἀλλὰ καὶ σὺ, Μονάρχα, σὰν παντογνώστης πρῶτος
ἔμπορεῖς θαρρῶ καὶ πλάστης τῆς γλώσσης μᾶς νὰ γίνῃς.

Σὲ τόσας στρατευμάτων καὶ στόλων ὁργανώσεις
ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνουν καὶ τῆς γλώσσης.

Κί' εἰς τοῦτο σύντρεξέ μας προθύμως, ἂν καὶ ξέρωμῃ,

Μονάρχα φωτοδότα,

πῶς πρέπει πρῶτα πρῶτα

τῆς δόλλιας κεφαλῆς μᾶς ὁργανωτῇ νὰ φέρωμῃ.

Ἀνάγκη νάλθῃ πρῶτα ξένος ὁργανωτῆς
γιὰ τὴν ξερὴ μᾶς κοῦτρα,

κί' ἔπειτα νάλθῃ, Καῖσαρ, καὶ ξένος γανωτῆς

γιὰ τὰ δικά μᾶς μοῦτρα.

Σὲ χαιρετᾷ καθέννας Ρωμηὸς κολοκυθᾶς...
ζαῖ διλοκόμεν, χαῖρε, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς.

(Εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον ὁ Φασουλῆς ὁ λάλος
κί' οἱ ξένοι κί' οἱ Κορφιάτες ἐδόθησαν ἐξάλλως.
λαμπρὸς αὐτὸς ὁ λόγος, λαμπρὰ κί' ἡ κατακλείς,
καὶ τοῦδ' ὡσεὶ πέντ' ἔξῃ ὁδερχοῖται ὁ Περικλῆς.)

Ἐφημερίδος ἐορτῇ,
ὅπου σημαίνει καὶ τι.

Ἡ Σάλπιγξ ἡ τῆς Κύπρου μετὰ σειρὰν ἀγώνων
σαλπίζει τώρα πέραν

κί' εἰς δούλην κί' ἐλευθέραν

πῶς ἐορτάζει ὁρᾶσιν εἰκοσιπέντε χρόνων.

Κί' ὁ Φασουλῆς ἐξ ὅλης ψυχῆς του τὴν συγχαίρει
κί' εἴθε τὸ σάλπισμα τῆς ἀνάστασιν νὰ φέρῃ.